

Понад десять років всесвітньовідомий ритм-балет "Життя" співпрацює зі Львівською залізницею, даруючи залізничникам та їхнім дітям незабутні виступи на святах та різноманітних урочистих заходах. Про шлях до успіху, сюрпризи долі та творчі здобутки балету кореспонденту газети розповіла його керівник, хореограф, режисер-постановник, заслужена артистка України Ірина Мазур (на фото вгорі).

– Ірино Володимирівно, які події передували створенню ритм-балету?

– Після закінчення культосвітнього училища я постала перед вибором: продовжувати навчання у Київському інституті культури, куди отримала скерування завдяки червоному диплому, чи поїхати до чоловіка-військовослужбовця у Німеччину. Я обрала друге і ніколи про це не шкодувала, бо освіту здобула пізніше, а досвід, набутий у Німеччині, абсолютно змінив моє хореографічне світосприйняття, оскільки в ті часи в Україні викладалася тільки класична і народна хореографія та з'явилися початки бальної, а сучасної не було взагалі. Життя у Німеччині стало для мене хорошою школою. Там я із чоловіком працювала у джаз-балеті і засвоїла основи джазової хореографії, східноєвропейського модерну. Під впливом побаченого змінилося моє уявлення про те, чим я хочу займатися.

Коли у 1986 році ми повернулися зі Східної Німеччини, то започаткували самодіяльний колектив – балет "Життя".

– Як колектив здобував собі ім'я?

– На той час сучасна хореографія в Україні та інших республіках СРСР ще не була такою популярною, як нині. На цьому фоні прогресивно вирізнялася Прибалтика. Туди ми їздили на конкурси. Уже через рік на одному з таких конкурсів ми стали лауреатами у трьох номінаціях. Це дало стимул і мотивацію розвиватися далі. Потім нас запросили в Москву на популярну телепередачу "Ширше коло", де ми працювали з багатьма російськими виконавцями. Так ми потрапили у найвищі ешелони естрадного шоу-бізнесу.

– А як формувалася ваша стилістика?

– Спочатку ми існували в чистому модерні, але творчо експериментували з іншими напрямками, а згодом остаточно визначилися, взявши за основу українську автентичку, подану в модерній формі.

– Ви вже працювали в цьому стилі, коли познайомилися зі співачкою Русланою?

– Тоді, наприкінці 90-х, ми ще шукали себе, так само, як і Руслана. У цей період виникли гарні різдвяні проекти, тур замками України. А вже потім з'явилася наша спільна етнічна робота – гуцульський проект, який згодом трансформувався в "Дикі танці" і привів нас на Євробачення.

– Ви сподівалися на успіх?

– За рік до того Олександр Пономарьов посів на Євробаченні 14-те місце. І ми не плекали особливих надій, їхали, щоб заявити в Європі про себе та Україну. Хотіли виступити хоча б не гірше

від попередника.

– Але, мабуть, ви напружено готувалися до виступу?

– Це був той рідкісний випадок, коли номер ставився швидко, за якісь два дні. Отак усе зійшлося: Руслана швидко написала ту пісню, а мені легко пішла постановка. І, до речі, це одна з небагатьох робіт, яка не знавала змін. А загалом – ніяких особливих підготовок не було.

– Але для багатьох досі залишається загадкою, чому не витримала сцена у Туреччині?

– Мабуть, від нашої енергетики (усміхається). Коли ми тільки зайшли туди і глянули на специфічне покриття підлоги, то хтось із наших танцюристів жартома запитав: "А ми це скло не розіб'ємо?" У відповідь почули: "Та це ж неможливо!" Нам тоді розказали, яка це унікальна підлога, за якими передовими технологіями розроблена, які у неї надійні параметри тощо. І на першій же репетиції підлога посипалась. У нас потім перевіряли танцювальне взуття. Шукали причину, але ніякого пояснення випадку не знайшли.

– Що було після успіху на Євробаченні?

– Напружена праця і багато запрошень. Танцюристи були дуже виснажені гастролями, поїздками. Буквально за місяць вони мали тридцять концертів у турі по Великій Британії. Щодня по чотири перельоти.

Відсипались у літаках. Я цього темпу не витримувала, тому не завжди їздила з ними. Приїздила лише на найвідповідальніші концерти.

– Які виступи запам'яталися найбільше?

– Наш виступ на церемонії нагородження музичної премії Billboard Music Awards у 2005 році в Лас-Вегасі (США). Там ми вперше зблизька побачили багатьох світових зірок. А ще наш виступ у 2009 році в Південній Кореї на музичному фестивалі перед 100-тисячною глядацькою аудиторією олімпійського стадіону. Цей виступ трансливався на цілу Азію.

– Кажуть, що Євробачення дало поштовх до вашої співпраці з Вроцлавською оперою?

– Так. На відкритті Євробачення в Києві у 2005 році ми показували сольний виступ "Спогади ватри". Його випадково побачила по телебаченню директор Вроцлавського театру опери Єва Міхнік. Її вразила і зацікавила наша творчість, вона знайшла нас через оргкомітет і запропонувала співпрацю. Я погодилася. Першою постановкою стала опера Станіслава Монюшки "Галька", приурочена до відкриття театру після 8-річного ремонту. Другою грандіозною постановкою був "Напій кохання". Це був міжнародний проект за участю солістів з Америки, Італії. Сцену змонтували на озері, і балет тан-

цював у воді. Неймовірне видовище! Було дуже цікаво працювати у такому незвичайному проєкті з творчими постатями світової величини.

А наприкінці 2011-го року ми стали учасниками ще одного неймовірного українсько-польського проєкту, ініційованого Вроцлавською оперою під патронатом президента Польщі в рамках Євро-2012. Це була постановка опери Олександра Бородіна "Князь Ігор". Хореографію ставила я, а танцюристи нашого ритм-балету виступали разом із танцівниками вроцлавської трупи. Усе відбувалося у просторому центрі

балету працюють у техніці мім-статуй, ілюструючи чотири композиції з історії Львова. Їх ми представляли львів'янам та гостям міста, зокрема під час Євро-2012.

Торік наш колектив побував у Німеччині, в Тюрінгії, де ми співпрацюємо з духовим оркестром. Там відбулося декілька наших спільних концертів із цікавою програмою, яка відрізняється від наших попередніх робіт.

Наприкінці травня 2012 року ми повернулися з Кувейту. Це, мабуть, найнесподіваніше запрошення за всю історію нашого існування. Там ми побували у рамках днів української культури і вперше представляли нашу державу. Це було для нас почесне і відповідальне завдання. Особливості полягали в тому, що ми їхали в арабську країну з консервативними мусульманськими традиціями. Ані одяг, ані хореографія не повинні були містити нічого такого, що могло б суперечити правилам цієї держави. Вважаю, що із цим завданням ми справилися. Попри свою стриманість, кувейтці аплодували нам стоячи, а ми із задоволенням пізнавали цей незнайомий край, його побут, звичаї і страви.

– Сьогодні ритм-балет "Життя" відомий майже в цілому світі. Що потрібно для досягнення такого рівня?

– Талант, бажання, терпіння, наполегливість. А ще – практично щоденні тренування, але перш за все треба любити те, чим займаєшся.

– Для вашого колективу характерна плинність кадрів?

– Ні, бо до нас ідуть люди, які впевнені в собі, мають що нам показати і налаштовані працювати. Загалом плинність у нашому колективі хіба через якісь особисті обставини, наприклад, через заміжжя і переїзд в інше місто. У нас є танцюристи, які працюють уже по 15-18 років.

Не всі можуть працювати в такому темпі. Це – природний відбір. Уже з десяти років у Палаці культури залізничників я веду заняття в дитячому танцювальному колективі "Рокс". Це своєрідна підготовча група для нашого балету. Там багато талановитих дітей.

– Які творчі плани у вашого колективу?

– Зараз ми готуємо нову програму. Це кабарева програма у львівському стилі. Ще зніматимемо кліп і зробимо фотосесію, бо попередня вже застаріла. І, звичайно, у нас заплановано ще багато виступів.

– На вашу думку, ви вже досягли піку у своєму рівні розвитку?

– Ой, ні! Якщо досягти піку, то це вже кінець. Планку можна піднімати завжди, ставити нову мету, орієнтуючись на краще. Нам цікаво працювати, змінюватись, реалізовувати нові задуми. Так і будемо працювати далі.

Спілкувалася
Ольга ПАДКОВСЬКА
Фото з архіву газети
та з офіційного сайту модерн-балету "Життя"